

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon Droit.

ZATURDAG 26 JUNIJ.

Dit blad verschijnt te Amsterdam, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de buitensteden frank f 5.50.
Brieven, Gelden, enz. FRANKO te adresseren aan het Bureau van de Tijd.

Advertentiën van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentiën wordt bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

Heeren Geabonneerden van „de Tijd”, die de verschuldigde gelden voor het loopend kwartaal nog niet hebben ingezonden, worden verzocht die tijdig, en vóór den 28 dezer maand ten eijnde geen vertraging in de toezending der Couranten te ondervinden.

AMSTERDAM, 25 Junij.

De slaven-quæstie beroert in den laatsten tijd de staatkundige wereld. Men zou kunnen denken dat wij nog in de dagen van Wilberforce waren, zoo vol zijn alle bladen met vertoogen over den menschen-handel. Noord-Amerika, Frankrijk en Spanje hebben zich het onderzoek van de filantropische Britsche oorlogschepen laten welgevalen, dat geschiedde, omdat zij allen onder verdenking lagen zich met slavenhandel af te geven. Noord-Amerika, bij wie het bestaan der slavernij een der grondslagen van het democratisch staatsgebouw is, zocht niet naar een voorwendsel om het koopen en vervoeren van negers te bemantelen, maar ontkent kortweg aan andere mogendheden, en in de eerste plaats aan Engeland, het recht om aan boord zijner schepen na te vorschen of de lading uit katoenballen of uit Afrikanen bestaat. Spanje, die zijn plantaadjes op Kuba door negers laat bewerken, zwijgt, en laat het aan Frankrijk over te protesteeren tegen de Engelsche aanmatiging om niet alleen op vreemde schepen, maar ook op vreemd grondgebied Engelsche oorlogschepen te laten om na te speuren of er ook iets geboden van aan de Britsche staatkunde mishaagt.

Frankrijk werpt op hoogen toon de verdenking van zich af, dat het handel in menschen drijven zou. Het heeft, zeggen zijn bladen, voor zijn koloniën arbeiders noodig, die het heete klimaat kunnen verduren, en tot dat einde voert het van de Afrikaansche kusten „vrije” negers in, die zonder dwang hun land verlaten. Wat de Engelschen derhalve slavenhandel noemen is, volgens de Fransche pers, niets anders dan een vrijwillige landverhuizing der negers om in den vreemde brood te gaan zoeken. De *Constitutionnel* en de andere half-officieële organen der Fransche Regering maken een onderscheiding tusschen *émigration industrielle* en *traite*. De lords uit het Hoogerhuis nemen dit fijn verschil niet aan. In hun oog is de uitdrukking *émigration industrielle* niets anders dan een fraai etiket voor een leelijke zaak. Trouwens houden de Franschen veel van goedklinkende woorden, en dat de leden van het huis der lords eens willen weten wat achter die tamelijk onbepaalde uitdrukking van *émigration industrielle* schuilt valt niet te verwonderen. Op de vrijheid der „vrije” negers, die op de Fransche transportschepen worden ingescheept, zal nog wel het een en ander te zeggen zijn. Wel beschouwd zijn er slechts twee negers in Liberia zoo men als in hun oorspronkelijk vaderland. Het is zelfs waarschijnlijk dat de arme zwarten nergens vrijer zijn dan op de Europeesche plantaadjes, hoe hard hun lot daar ook moge zijn. Daarenboven is arbeidzaamheid geen karaktertrek van het negerras, en landverhuizers, die met het doel om te werken vrijwillig de zee oversteken, zijn onder de negerbevolking ver te zoeken. Zoo men het woord *émigration industrielle* in zijn letterlijken zin wil uitleggen, zou men zulke zwarte landverhuizers evenwel bij hoopen moeten aantreffen.

De Engelschen hebben echter wel het minst van allen recht om die *émigration industrielle* op dezelfde lijn te plaatsen met den slavenhandel, die hun kruisers zoeken te weren. Immers, zoo dit slavenhandel is, drijven de Engelschen dien ook. Het is waar, zij vervoeren geen zwarten naar Chineezen, doch de lichtere gelaatskleur der laatsten zal toch wel niet het onderscheid opleveren tusschen vrije arbeiders en slaven. Opmerkelijk is het, dat eenige dagen na de strenge taal, waarmee lord Malmesbury den Franschen en den Spaanschen slavenhandel geschandvlekt heeft, in het Parlement de Britsche slavenhandel ter sprake werd gebracht. In de zitting van het Hoogerhuis op 21 Junij toch,

vroeg de Bisschop van Oxford aan de Regering mededeeling der stukken, betrekking hebbende op den uitvoer der koelies van Hong-Kong, en drukte de vrees uit, dat de verzending dezer koelies naar de koloniën leidt tot een stelsel van slavenhandel, onder een anderen naam. Hij geeft toe, dat het invoeren van arbeiders in sommige koloniën, bij voorbeeld op het eiland Mauritius, voordeelige uitkomsten heeft opgeleverd, maar is van oordeel dat dit stelsel streng toezigt eischt, ten einde te beletten dat deze invoer van „vrije arbeiders” ontaarde in een werkelijken slavenhandel.

„Hunne lordschappen,” zegt deze redenaar, „hebben onlangs een lid van dit huis in welsprekende bewoordingen een dusdanigen handel hooren wraken, die wordt uitgeoefend onder bescherming der vlag van een naburige, christelijke mogendheid; ik zal doen opmerken, dat onze pligt ons dubbel voorschrijft te waken, dat men ons niet dergelijke verwijten kunne toevoegen, en dat wij ons-zelfen het recht niet ontnemen om vertoogen aan Frankrijk te rigten, door deze mogentheid gelegenheid te geven ons te zeggen, dat wij-zelfen den slavenhandel te Hong-Kong bevorderen.”

Wat blijkt nu uit het antwoord, namens de regering, aan den bisschop van Oxford gegeven? Dat uit Hong-Kong, een Engelsche bezitting, koelies werden uitgevoerd zoowel naar den vreemde als naar de eigen koloniën. In de eerste werden zij als negerslaven behandeld, in de tweede daarentegen was hun lot zeer gunstig, en betoonen zij zich tevreden met hun toestand. Dit moge nu zoo zijn, het neemt toch niet weg dat er, in tegenstelling van den handel in „vrije negers” door andere landen, onder de oogen der Engelsche regering handel in „vrije koelies” wordt gedreven, waarvan een gedeelte, met haar voorkennis, naar koloniën wordt overgevoerd, alwaar hun lot niet beter is dan dat der negerslaven. Nog iets anders komt hierbij. De wijze van behandeling der zwarten aan boord van de *Regina Coeli* is, volgens de Engelsche pers, een bewijs dat daar wel degelijk slavenhandel in zijn afschuwelijksten vorm plaats had. Wat vinden wij nu in het antwoord der regering op de interpellatie van den bisschop van Oxford?

„Van 1852 tot 1854, zeide de minister, zijn 2340 Chineezen naar onze West-Indische koloniën overgevoerd; van dit getal zijn er 231 of 10 pCt. onderweg gestorven....”

„Evenwel”, gaat de minister voort, „stel ik mij de beteekenis dezer sterfte niet te zwaar voor, daar ik erken dat zij toegeschreven kan worden aan oorzaken, die onafhankelijk zijn van de behandeling op de schepen. De emigranten zijn, bij voorbeeld, in het algemeen menschen, die den middelbaren leeftijd voorbij zijn, lieden wier gezondheid geknakt is, en waarop bijgevolg het klimaat dikwijls een allernoodlottigsten invloed heeft.”

Deze verklaring klinkt wonderbaar. Hoe, de koelies dien men naar gewesten voert, tusschen de keerkringen der evenwijdigheid, zij tegen het heete klimaat bestand zijn, en tusschen de evenwijdigheid der noordpool, aan een gematigd noordsch gewoont, te zwaar valt, zijn verzwakte, oude, ziekelijke lieden, op wie de verandering van het klimaat zoo nadeelig werkt dat zij zelfs den overtocht naar de plaats hunner bestemming niet kunnen verduren, zonder dat één op de tien er onder bezwijkt? De plantaadjes zullen van zulke arbeiders zeker veel nut hebben!

Het is zeer gelukkig dat de minister bij de aangehaalde woorden, de volgende toelichting voegde:

„Evenwel, hoe dit ook zij, het is zeker dat groote misbruiken hebben plaats gehad, en dat, ofschoon men het stelsel den naam van vrije landverhuizing geeft, zij dikwijls niet anders dan een *wezenlijke slavernij* is.” Wat beteekenen nu tegenover zulke verklaringen Englands klagten over den slavenhandel, welke den naam van *émigration industrielle* als mom heeft aangenomen? Wien komt hier niet de gedachte voor den geest aan de fabel van den pot en den ketel?

Wanneer wij een Amerikaansch, in plaats van een Nederlandsch blad schreven, zouden wij grooten lust gevoelen de Regering aan te raden om bij het bestaande komst, volkomen de filantropische roeping der Engel-

schen te erkennen van in elk schip naar de aanwezigheid van negerslaven onderzoek te doen; maar aan den anderen kant, ten einde het bewijs te geven dat de Amerikaansche filantropie niet lager staat dan de Engelsche, voor zich-zelfen het recht te eischen van na te speuren of de Britsche bodems ook Chineseesche koelies aan boord hebben.

De minister van Financiën heeft bepaald, dat de verkoopprijs zoo van onbeheerde als van aangehaalde accijns-goederen, alsmede van zoodanige onbeheerde en aangehaalde van buitenlandsch ingevoerde goederen, welke bij den invoer met een regt belast zijn, — minstens behoort op te brengen hetgeen van accijns binnen 's lands aan gelijksoortige goederen zou moeten betaald worden.

Verder heeft genoemde minister aan de controleurs der direkte belastingen enz., te kennen gegeven, dat bij hem geene bedenking bestaat om restituties toe te staan van grondlasten wegens huizen, welke vóór den 11^{en} Januarij van het jaar, waarvoor zij zijn aangelegd, zijn afgebroken.

De *N. Rottd. Ct.* bevat het volgende ingezonden stuk: Zuinigheid is aan de orde van den dag.

Spaarzaamheid in 's lands finantiën is voor iederen staat verplichting. De toepassing daarvan echter is dikwerf moeilijk en wordt veeltijds door de regeringsmannen slechts begrepen.

Spaarzaamheid mag alleen dan worden toegepast, wanneer zij niet schadelijk werkt op individuen, die 's lands belangen moeten helpen bevorderen. Van den 1sten Julij tot den 1sten October zullen zes tirailleur kompaniën bij Zeist worden gekampeerd, om zich in het schieten naar de schijf te oefenen. Deze kompaniën komen uit garnizoenen, waar niet kan of mag worden geschoten.

Het nuttige van dezen maatregel behoeft geen betoog.

De officieren dezer, voor 's lands defensie zoo nuttige kompaniën genieten gedurende den kamptijd, slechts eene maandelijksche toelage (voor de maanden van f 15.

Deze toelage is niet evenredig aan de uitgaven, die de officier in dusdanig kamp verplicht is te doen.

Velen van hen zien dan ook dien tijd met bekooring te gemoet, zoodat daardoor hunne ambitie merkkelijk wordt neêrgedrukt, en weinig de lust bij anderen wordt opgewekt, om in eene tirailleur-kompagnie te dienen.

Het ministerie van oorlog zou hierin kunnen voorzien, door den officier eene dagelijksche toelage van één gulden te geven, hetgeen voor 's lands finantiën weinig bezwarend en tevens bevordelijk zou zijn voor het finantieel belang der officieren.

De thans verstrekte geringe toelage is een verkeerde zuinigheidsmaatregel, die nadeelig werkt op den goeden geest dier officieren, die geen overvloed verlangen, maar slechts wenschen in staat te worden gesteld om hunne verplichtingen te kunnen vervullen.

De minister van Oorlog heeft het, in 's lands wel begrepen belang, noodig geoordeeld, aan de onderofficieren en manschappen der tirailleurkompagniën eene verhoogde soldij te geven. Waarom de officieren daarvan uitgesloten, die in het algemeen even als de manschappen meerdere slijtage en uitgaven hebben, dan hunne kamaraden van de liniekompagniën?

Van hen toch hangt de geheele vorming en de goede leiding dier belangrijke oefeningen af.

Waarom wordt hun dan ook niet daarvoor een gelijkheid, eene te gemoetkoming gegeven?

Wij herhalen het nogmaals, spaarzaamheid is noodzakelijk; maar daar waar het zulke groote belang geldt (namelijk vorming van goede schuitelingen) is te veel spaarzaamheid schadelijk.

Wij geven het dus den minister in bedenking, hierin eene gunstige bepaling te maken, en aan de officieren gedurende den kamptijd eene dagelijksche toelage van één gulden toe te kennen.

M. X.
De Staats-Courant van gisteren geeft een dubbel bij-

